

Verslag deelsessie Samenwerken aan de verwerking van zuiveringsslib.

Paul Roeleveld gaf in zijn presentatie een duidelijk beeld hoe slibverwerking door de jaren heen zijn ontwikkeling heeft gehad in Nederland. Het verloop van toepassing in de landbouw tot 1995 en storten tot circa 2000 naar tegenwoordig vooral verbranden, composteren en drogen.

De eindverwerking van het grootste deel van het zuiveringsslib vindt plaats door monoverbranding 60% wordt verbrand, 25% wordt gecomposteerd, 10% wordt gedroogd met warmte uit aardgas en 5% wordt meeverbrand in een afvalverbrandingscentrale.

Interessante informatie werd uitgewisseld over het drogen. Waar in Beverwijk vanuit Den Haag het verzoek is gedaan om de droging met aardgas uit te faseren, zal WBL deze strategie wel continueren de komende 10 jaar. De afzetkanalen van granulaat is ook weer voor langere tijd contractueel vastgelegd, wat een duurzame keten oplevert.

Onderliggend aan de verwerking van zuiveringsslib liggen aspecten die af en toe ook kunnen zorgen voor politieke complexiteit. Zo is er een tweedeling van waterschappen die gebonden zijn als aandeelhouder aan de monoverbranders bij SNB en HVC en waterschappen die in het verleden niet hebben gekozen voor een aandeelhouderschap. We hebben daarnaast te maken met verschillende eindverwerkingsprincipes en elke georganiseerde slibketen heeft zo zijn eigen kenmerken en beperkingen welke direct van invloed kunnen zijn op de manier van optimale slibproductie en -ontwatering.

Het paradoxale wat vastgesteld werd is dat er vrij weinig bewegingsruimte is voor verandering van de huidige verwerkingsketens en er in Nederland toch altijd veel innovaties worden nagestreefd. Deze innovaties komen voort vanuit waterschappen zelf en vanuit de technologiemarkt, maar er zijn grote twijfels of deze innovaties succesvol toegepast kunnen gaan worden. Reden daarvoor is dat het waarborgen van continuïteit tegenwoordig doorslaggevend is in de besluitvorming. Mede door de problemen bij AEB afgelopen jaar wordt er meer naar zekerheid gekeken. De wens voor duurzaamheid bestaat nog steeds maar dus niet ten koste van de zekerheid.

Hoewel we ons nu op een kantelpunt bevinden omdat verschillende installaties technisch en financieel afgeschreven raken, contracten zullen gaan aflopen en er sinds 2017 al sprake is van een tekort aan capaciteit, is het niet aannemelijk dat er de komende jaren al heel veel gaat veranderen wat betreft de manier van slibeindverwerking.

Mogelijkheden zitten er wel in het beter onderling afstemmen van capaciteiten en samenwerken tussen de waterschappen onderling en gezamenlijk met de markt oplossingen ontwikkelen die bewezen toegepast kunnen worden zodat je gecontroleerd en slim toch de continuïteit kunt waarborgen.

Dit vraagt om samenwerking op vele niveaus en een gereguleerde manier van najagen en toepassen van innovaties om bijvoorbeeld ook effectiever fosfaat terug te winnen zonder dat het een negatieve invloed heeft op de verwerkingsketen.

Gedurende de deelsessie ontstond het idee dat het interessant zou zijn als de Vereniging Van ZuiveringsBeheerders (VVZB), de eindverwerkers en Envaqua als loket van technologiebedrijven met

elkaar in overleg kunnen gaan. Hiervoor zou Envaqua een nieuwe Expertgroep in het leven kunnen roepen voor de verwerkingsketen van zuiveringslib.

Er werd veel interessante kennis gedeeld en de deelsessie was erg onderhoudend en duurde daardoor ook wat langer dan een uur. Het bood inzicht en genoeg voedingsbodem voor een vervolg.